André András

Eldobott, legszebb pirosommal

Frissen-sült, ropogós, a patakparti éden nyárkertjéből való angyalok
lelkesültek hirtelen. „Dobod el! Mész haza! Tolvaj, tolvaj! Lopja a
Horváth Zoli a szalagunk!" Mindezt kórusban *énekelték*. És még
mit. Zilálva a gravitációt, a fecskék is izgatottabban cikáztak,
megtelt villámló delejjel a levegő. Mint fölrántott cipzár, rohant
Buksi a kerti ösvényen: vaúgy!, va-úúgy!, úgy-vaún,
kiáltozta lélekhasítóan.

Az udvar tövében a dróthoz csomózott, színes krepp-szalagok
tanították szállni a csökönyös kerítést, mint szüreti bálok délutánján
az ördögbürök-illatú, megbokrosodott *pegazusokat*.

Mire fölértünk; eldobott, legszebb pirosommal már egy szorgos veréb,
kis, lélek-motoros repülő úszott a levegőben –
meglehet, tüntetést hirdetett minden bizsergető
zsiványság ellen.

Igyekeztünk bár vitézül: „Zúlfikáár!" sehol.
Amit nem csodáltam; elég ha csak tűzben-edzett Gizella angyal
leli szárnyai közé, másrészt mi más becsületes dolga lehet egy
bukott tolvajnak, mint sehol lenni, elveszett tűként bujkálni
(egy mindig izzó tekintet foglyaként)
a világ szénakazlában.

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él. Kötetei: *Mélyhűtött dallam* (2000), *Köztes anyag* (2017).